

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Maksymowicz

Protokolant: Kamila Krawczyk

przy udziale **prokuratora** – nie stawił się, prawidłowo powiadomiony

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r. w Warszawie na posiedzeniu sprawy:

K. S.

c. W. i D. z domu P.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonej o to, że w dniu 4 maja 2014r. w W. na ulicy (...). Jerozolimskie / S. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie - 1,13 mg/l, II badanie - 1,14 mg/l, III badanie - 1,01 mg/l, IV badanie - 1,02 mg/l i V badanie 1,04 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadziła samochód marki R.nault o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

- oskarżoną **K. S.** w ramach zarzuczonego jej czynu uznaje za winną tego, że dnia 4 maja 2014r. w W. na ulicy (...). Jerozolimskie (na wysokości ul. (...)) naruszyła umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.) w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości (pierwsze badanie 1,13 mg alkoholu na 1 dm³ wydychanego powietrza; kolejne badania 1,14 mg/dm³, 1,01 mg/dm³, 1,02 mg/dm³ i 1,04 mg/dm³) kierowała po drodze publicznej samochodem osobowym marki R. o nr rej. (...), co stanowi występki z **art. 178a § 1 kk** i za tak opisany czyn na podstawie **art. 178a § 1 kk** skazuje ją na karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu 00/100) złotych;
- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania dnia 4 maja 2014r. i dnia 5 maja 2014r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;
- na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;
- na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 4 maja 2014r.;
- na podstawie art. 627 kpk obciąża oskarżoną kosztami sądowymi w całości zasądając od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 330,00 (trzysta trzydzieści 00/100) złotych, w tym kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

K. S. stanęła pod zarzutem, że dnia 4 maja 2014r. w W. na ul. (...). Jerozolimskie / ul. (...) umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie – 1,13 mg/l, II badanie – 1,14 mg/l, III badanie – 1,01 mg/l, IV badanie – 1,02 mg/l i V badanie 1,04 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadziła samochód marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, to jest o czyn z **art. 178a § 1 kk**.

Prokurator do aktu oskarżenia dołączył wnioski o skazanie oskarżonej bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie jej kary 120 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 zł oraz orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił, co następuje:

K. S. dnia 4 maja 2014r. udała się samochodem do pracy. Tam dowiedziała się, że nie jest już potrzebna. Zdenerwowana spożyła alkohol. W dniu 4 maja 2014r. około godz. 10:00 K. S. kierowała pojazdem marki R. o nr rej. (...). Jadąc lewym pasem Al. (...) na wysokości ul. (...) zjechała na prawy pas, doprowadzając do kolizji drogowej z jadącym tym pasem autobusem miejskim marki S. o nr rej. (...) kierowanym przez A. M.. W wyniku nieprawidłowo przeprowadzonego przez K. S. manewru drogowego, pojazdy przytarczyły się bokami. Na miejsce kolizji wezwany został patrol Policji: W. G. i P. J.. Po przyjeździe na miejsce zdarzenia funkcjonariusze poddali uczestników kolizji rutynowemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone badanie w stosunku do kierującego autobusem A. M. dało wynik negatywny (0,00 mg/l). O.ny wynik uzyskano poddając badaniu na trzeźwość kierującą pojazdem marki R.. Dwukrotnie badanie K. S. na miejscu zdarzenia dało wyniki: I badanie o godz. 10:16 – 1,13 mg alkoholu na 1 dm³ wydychanego powietrza; II badanie o godz. 10:32 – 1,14 mg/dm³. W związku z powyższym K. S. została zatrzymana i przewieziona do (...), gdzie przeprowadzono kolejne badania. W ich wyniku (od godz. 10:59 do 11:22) ujawniono kolejno: 1,01 mg/dm³; 1,02 mg/dm³ i 1,04 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał na podstawie: wyjaśnień oskarżonej (k. 27); zeznań świadka W. G. (k. 16v); protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 7, 11, 13), protokołu zatrzymania osoby (k. 8) oraz innych dowodów z akt sprawy.

Oskarżona K. S. w postępowaniu przygotowawczym (k. 27) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż w dniu 4 maja 2014r. pojechała do pracy. Tam uzyskała informacje, że nie jest potrzebna. Sytuacja opisana w zarzucie miała miejsce w czasie jej powrotu z pracy. Stwierdziła, iż nigdy nie miała problemu z alkoholem. Końcowo K. S. złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle materiałów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu, fakt dopuszczenia się przez oskarżoną zarzucanego jej czynu nie budzi wątpliwości. K. S. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W toku dochodzenia wskazała, że przedmiotowe zdarzenie było wynikiem jej głupoty.

Zdaniem Sądu przyznanie oskarżonej jest zgodne z rzeczywistym stanem wydarzeń, bowiem koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami świadka W. G. i protokołami użycia urządzeń do badania trzeźwości (k. 11, k. 13).

Jako w pełni wiarygodne należało ocenić zeznania W. G.. Są one spójne, logiczne oraz zgodne z dokumentami; korespondują także ze stanowiskiem procesowym oskarżonej. Świadek w sposób uporządkowany, z zachowaniem następstwa chronologicznego i związku przyczynowo-skutkowego opisał przebieg interwencji z dnia 4 maja 2014r.

Dodać należy, że świadek jako osoba, wykonująca na miejscu zdarzenia obowiązki służbowe nie miał żadnego interesu, aby bezpodstawnie obciążać oskarżoną.

Nie ujawniły się żadne przesłanki do kwestionowania autentyczności, czy prawdziwości zgromadzonych w aktach dokumentów. Stosowne protokoły zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w przepisany prawem sposób i nie były kwestionowane.

Oskarżona nie kwestionowała wyników badania stanu trzeźwości. Sąd także do tych wyników nie miał zastrzeżeń – badania przeprowadzono przy pomocy urządzeń powszechnie wykorzystywanych w tego typu sytuacjach. Do akt dołączono kserokopię świadectw wzorcowania alkometrów. Wyniki badań urządzeniem przenośnym i urządzeniem stacjonarnym korespondują ze sobą. Nakazują bezspornie przyjąć, że K. S. kierowała pojazdem marki R. po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Analiza ustalonego stanu faktycznego pozwoliła na przyjęcie w stopniu nie budzącym wątpliwości, że oskarżona K. S. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk. Zgodnie z brzmieniem art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.) zabrania się kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie **w stanie nietrzeźwości**, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Stan nietrzeźwości jest zdefiniowany w art. 115 § 16 kk. Zgodnie z tym przepisem zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone u oskarżonej badania wykazały stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu w wysokości 1,01–1,14 mg/dm³, co jednoznacznie wskazywało, że kierowała samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Aleje (...) jako droga publiczna są niewątpliwie miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy. Przestępstwo penalizowane w art. 178a kk ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo – dla realizacji jego znamion nie jest niezbędne wystąpienie jakiegokolwiek skutku.

Omawiany występki ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Sprawcy nie można przypisać popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a kk tylko w wypadku, gdy miał podstawy sądzić, że spożyty przez niego alkohol – ze względu na znaczny upływ czasu – uległ spaleni, a nie nastąpiło to z powodu zbyt krótkiego czasu, który upłynął od spożycia do rozpoczęcia kierowania pojazdem. W omawianej sprawie oskarżona wskazała, iż alkohol spożyła w momencie, w którym dowiedziała się, że nie będzie potrzebna w pracy – czyli tego samego dnia, w którym doszło do zdarzenia. Zatem oskarżona co najmniej godziła się na to, że stężenie alkoholu w jej organizmie przekracza dopuszczalne normy. Zarazem stężenie alkoholu w organizmie oskarżonej było tak wysokie, że Sąd przyjął, iż wiedziała ona, że znajduje się w stanie nietrzeźwości.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące i obciążające, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Oceniając społeczną szkodliwość czynu jako znaczną Sąd odwołał się do kryteriów określonych w art. 115 § 2 kk. S. nowisko takie znajduje przede wszystkim oparcie w rodzaju dobra prawnego naruszonego na skutek popełnienia zarzucanego czynu. Zważyć bowiem należy, iż nietrzeźwość kierowców jest częstą przyczyną wypadków komunikacyjnych (nierazko śmiertelnych), stwarza realne i poważne niebezpieczeństwo dla uczestników ruchu drogowego. Okolicznością obciążającą był też skutek, który nastąpił w wyniku kierowania przez oskarżoną pojazdem w stanie nietrzeźwości – doprowadzenie do kolizji drogowej. Nie będzie dowolne twierdzenie o istnieniu związku między stanem nietrzeźwości i spowodowaniem kolizji. Oskarżona była na tyle nietrzeźwa (wynik powyżej 1 mg/dm³ odbiega in plus od najczęściej spotykanych), że jej zdolności percepcyjne, w tym oceny sytuacji na

drodze przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu) musiały być zaburzone. Na korzyść oskarżonej przemawiała jej niekaralność (k. 30), jak też fakt przyznania się do dokonania zarzucanego jej czynu i deklaracja dobrowolnego poddania się karze.

Biorąc pod uwagę tak ustalony stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia, ujawnione okoliczności łagodzące i obciążające, a nadto mając na względzie szczególnie- i ogólnoprewencyjne cele kary Sąd uznał za zasadne orzeczenie w stosunku do oskarżonej kary i środka karnego uzgodnionych w trybie art. 335 kpk. W ocenie Sądu kara grzywny w postaci 120 stawek dziennych (z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 zł) będzie adekwatna i odpowiednio dolegliwa, gdy oskarżona deklaruje dochody w wysokości około 2.400 złotych miesięcznie.

Zdaniem Sądu adekwatny do popełnionego występku jest również uzgodniony przez strony wymiar zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, ustalony na czas 4 lat. Orzekając ten obligatoryjny środek karny Sąd miał na względzie przede wszystkim stopień nietrzeźwości oskarżonej i spowodowanie przez nią nie tylko abstrakcyjnego, ale realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Wyjątkowo nieodpowiedzialny stosunek oskarżonej do przepisów regulujących ruch drogowy stał się przyczyną kolizji drogowej, a mógł stać się przyczyną poważnego wypadku komunikacyjnego. Wskazać należy, iż ratio legis zakazu polega na czasowym wyłączeniu z ruchu drogowego osób, które zagrażają jego bezpieczeństwu.

Na poczet orzeczonej grzywny zaliczono oskarżonej okres zatrzymania w sprawie, a na poczet zakazu prowadzenia pojazdów czas zatrzymania dokumentu prawa jazdy (punkty 2. i 4. wyroku).

Art. 335 § 1 kpk w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013r. stanowi: P.rator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. ***Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania.***

Na tle poprzednio obowiązującego stanu prawnego wskazywano (tak najnowsze orzecznictwo, gdyż wcześniej linia orzecznicza nie była jednolita), że związanie sądu orzekającego w trybie art. 335 kpk i art. 343 kpk wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia dotyczy również rozstrzygnięcia o kosztach procesu (tak SN w wyroku z dnia 20.01.2012r., III KK 414/11, Lex nr 1119524). W analizowanej sprawie konsens zawarty pomiędzy oskarżoną i oskarżycielem ***nie odnosił się do zagadnienia poniesienia przez oskarżoną kosztów postępowania*** (notabene pojęcie koszty postępowania poza tym przepisem nie występuje w kodeksie postępowania karnego, który definiuje wyłącznie koszty procesu i koszty sądowe). Skoro tak Sąd miał swobodę w ukształtowaniu orzeczenia o kosztach w aspekcie decyzji, czy obciążyć nimi oskarżoną, czy może uwolnić ją od obowiązku ich poniesienia.

Uwzględniając osiągnięte przez oskarżoną dochody Sąd na zasadach ogólnych (art. 627 kpk) obciążył ją obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych, na które złożyły się: opłata od kary grzywny (240,00 zł – art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych), ryczałt za doręczenia pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym (2 * 20,00 zł) i opłata za informację z Krajowego Rejestru Karnego (50,00 zł). W.kość tej ostatniej opłaty określono na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra S.wości z dnia 14 sierpnia 2003r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. Nr 151, poz. 1468) obowiązującego do końca czerwca 2014 roku. W okresie prowadzenia postępowania, pozyskiwania informacji z K. i dacie wyrokowania obowiązywał właśnie ten akt prawny. Dopiero od dnia 1 lipca 2014r. został zastąpiony Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2013 roku, poz. 861).

Tym wszystkim się kierując Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

* * *